

✠ POČIŃAJ BÓH

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOŤ

4. číslo

Budyšin, apryl 1976

Lětnik 26

Hrono za apryl 1976 Mark. 16,6

Wy Jězusa Nacarenskeho pytaće, toho křižowaneho. Wón je stanyl.

W tutym měsacu myslimy wosebje na wumrěće a stawanje našeho knjeza Jézom Chrysta. My so na to dopominamy, zo je Jézus so přez Romskich dla zběžkarstwa zasudził a moril. Wjednicy israelskeho luda běchu Jězusa Romjanam předawali, dokelž woni w Jězusowym słowje, zo wón Božu wolu lěpje znaje hač woni, hanjenje Boha widzachu, za kotrež je sebi smjerć zaslužil. Přez smjerć „winowateho“ so Boží lud wot hrěšnika dželeše a přez to wot hrěcha. Israel potajkim nochce z tutym „zlóštnikom“ a z tutym „hrěchom“ ničo zhromadneho měc a so tohodla wot Jězusa džěli přez zasudjenje k smjerći. To so w Jězusowej smjerći na křižu pokaza.

Za nas pak Jězusa smjerć njeje wuraz za to, zo je tu zlóštnik so pochlostal. Za nas njeje Jézus tohodla zemrěl, dokelž bě wón winowaty chłostanja, kaž bě so wot čłowjekow wuprajilo a kaž je so na nim dopjelnilo. Za nas je Jězusa smjerć na křižu zastupowace čerpjenje chłostanja druhich. My spóznamy, zo Jézus swoje žiwjenje jako wumoženje za wšitkich da, kiž njemóža swoje hrěšne žiwjenje sami wumóžić. Tak je Jězusa smjerć wumrěće za nas, abo hinak prajene: Wumrěće na našim městnje; wumrěće, kiž nam dobroty přinjese. Přez Jězusa smjerć smy my wuswobodženi wot chłostanja za naše hrěchi – dokelž je Jézus tute chłostanje na so wzał.

Ale naše hrono njerěči jenož wo křižowanym, ale tež wo stanjenju Chrystusa. Tute horjestaće z mrtwych je za nas skutk, kiž njemóžemy zapřimnyć. Wone so zda přećiwo rozumej a přećiwo našemu dopóznacu być. Tež prózdny row njeje hišće dopokaz za stanjenje Jězusa. Prózdny row móže so tež jinak wujasnić. Wažne pak je, zo powěsć horjestaća so wot jandželow, t. r. wot Božeho posola žonam při prózdnym rowje připowěda. Powěsć wo horjestaću Jězusa přińdže (kaž tež powěsć wo narođenju zbožnika) skónčnje wot Boha sameho. A tuto słowo swědči wo horjestaću. Wone wobswědči to njemóžne, njeprědstajomne, kiž je so tola stalo. Pola Boha je to móžno.

Tak je horjestaće Jězusa Boží skutk. Bóh je Jězusa wot smjerće wubudził. Tute wubudjenje je Boža wotmołwa na Jězusowy dar žiwjenja za nas.

Hdyž pak na horjestaće Jězusa Chrystusa z mrtwych myslimy, potom dyrbymy sebi při tym prajić, zo to njerěka, zo je Jézus do zemskeho žiwjenja wróco přišol. Jězusa horjestaće njeje přirunać z horjestaćom Laca-rusa. Laca-rus dósta zemske žiwjenje wróco, t. r. wón dyrbješe jónu zaso wumrěć. Jězusa horjestaće pak je horjestaće do cyle hinašeho žiwjenja, kiž njeje wjace wot

Hromadu pěska a lžicu w čopłym nalětnim slóncu – to dawno dosaha. To je wjele rjenje hač najdrohtniše hrajk, kotryž tak lochce na kruchi džeja

smjerće wohrožene. Je to horjestaće za Bože kralestwo. – Tute horjestaće je za nas jara wažne. Přetož hdyž je so Jézus Chrystus přez Boha ze smjerće wubudził, potom mamy tež my, kiž Chrystusej slušamy, nadžiju našeho horjestaća za Bože kralestwo. Z tym pak mamy nadžiju tam, hdžež žaneje druheje nadžije njeje, dokelž naše nadžije njemóža dale sahać hač tute zemske žiwjenje.

Tak móžemy prajić: Powěsć jandželow wo horjestaću Chrystusa hižo tu naše žiwjenje wobknježi. Přez to mamy nadžiju našeho horjestaća. Bjez tuteje powěsće wo Jězusowym horjestaću njeje zbožnosće, njeje nadžije za nas. Potom pak by naša wěra prózdna byla. Ale nětko wšak pláči:

Chryst je z rowa stanyl
a ze wšej' martry čahnył;
so z toho mamy zradować,
a Chrystus chce nas trošćować,
Kyrie eleis. (128, 1)

prětož:

Jezus, mój puć, žiwy je,
přez smjerć k žiwjenju z nim póndu;
ze wšej' smjertnej' stysknošće
přez wěru do Chrysta wuńdu.
Tuž sej duša zaspěwa:
Jezus, moja nadžija! (127, 6)

Albert-Hrodzišćanski

Prědowanje

Luba Budestečanska serbska wosa-da! Ja so wulce wjeselu, zo směm po třiceći lětach zaso na tutej klětce stać, z kotrejež sym dolhi čas wotměnjejo z fararjom Bójcom njedzela za njedzela Bože słowo w serbskej a němskej rěči wukładowať. Jako so mje Serbski superintendent prašeše, hač sym zwólniwy, raz w Budeste-cach serbsce předować, w přemim wokomiku wotmołwach: „To njeńdže! Třiceći lět dolho njejsym wjace žane serbske słowo ani słyšať ani rě-

čať. Dokelž serbska rěč moja maćerna rěč njeje, sym wjele zabył.“ Ale pozdžišo sebi to přemyslowach a sej prajach: Z Božej pomocu dyrbi so to poradzić. Lubi Serbja mi cyle wěsće wodadźa, jelizo tón abo tamny zmylk činju.

Tuž poslušajće na Bože słowo, kotrež je nam džensa date w scěnju swjateho Jana na 15. stawje:

To rěču wam, zo by moja wjesološć we was wostała a waša wjesološć dopjelnjena byla.

To je moja prikaznja, zo byšće so mjez sobu lubowali, runje kaž ja was lubuju. Nichtó nima wjetšeje lubosće, dyžli tu, hdyž swoje žiwjenje za swojich přecelow wostaji.

Wy sće moji přeceljo, hdyž činiće, štož wam prikazuju. Ja wjace njepra-ju, zo sće wotročcy, přetož wotročk njewě, što jeho knjez čini. Wam pak sym prajil, zo sće přeceljo, přetož wšitko, štož sym wot swjateho Wótca słyšať, sym wam připowědžil.

Wy njejsće mje wuzwolili, ale ja

